

C/2025/1183

21.3.2025

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

**Jak wspierać podmioty gospodarki społecznej zgodnie z zasadami pomocy państwa: kilka refleksji
związanych z sugestiami ze sprawozdania Enrica Letty**

(opinia z inicjatywy własnej)

(C/2025/1183)

Sprawozdawca: **Giuseppe GUERINI**

Doradczynie i doradcy	Samuel CORNELLA
Decyzja Zgromadzenia Plenarnego	11.7.2024
Podstawa prawna	Art. 52 ust. 2 regulaminu wewnętrznego
Sekcja odpowiedzialna	Sekcja Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji
Data przyjęcia przez sekcję	12.12.2024
Data przyjęcia na sesji plenarnej	22.1.2025
Sesja plenarna nr	593
Wynik głosowania (za/przeciw/wstrzymało się)	216/4/1

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) podkreśla, że trzeba pogodzić silne wsparcie publiczne dla podmiotów gospodarki społecznej, które często przejmują zadania pełnione wcześniej przez państwa narodowe, z europejskimi przepisami dotyczącymi pomocy państwa.

1.2. Komitet odnotowuje, że sprawozdanie Maria Draghiego na temat przyszłości europejskiej konkurencyjności również przypomina o związku między konkurencyjnością a europejskim modelem społecznym oraz o wadze utrzymania europejskich systemów opieki społecznej i ochrony socjalnej. Dlatego też przypomina o znaczeniu podmiotów gospodarki społecznej dla praktycznego zaspokojenia potrzeb społecznych europejskich obywateli i obywateli. Te funkcje – ukierunkowane na wspólne dobro – powinny zatem zostać uznane w europejskich ramach pomocy państwa.

1.3. Komitet zauważa, że w wielu sytuacjach działalność podmiotów gospodarki społecznej ma charakter solidarnościowy, który wykracza poza koncepcję działalności gospodarczej. Działalność wielu podmiotów w sektorze socjalnym i zdrowotnym odbywa się na szczeblu transgranicznym w tak bardzo niewielkim stopniu i na tak małą skalę, że nie wpływa znacząco na konkurencję między państwami członkowskimi. W związku z tym pilnie potrzebne byłyby dalsze wyjaśnienia Komisji dotyczące koncepcji działalności gospodarczej oraz znaczenia transgranicznego w tych sektorach.

1.4. EKES uważa, że należy wzmocnić i uprościć zasady przyznawania pomocy na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji lub pracowników z niepełnosprawnościami, do których odnosi się sekcja 6 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych nr 651/2014. Jak zaproponowano w sprawozdaniu Enrica Letty w sprawie rynku wewnętrznego oraz w komunikacie w sprawie kryteriów analizy zgodności pomocy państwa przeznaczonej na pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji oraz pracowników niepełnosprawnych, podlegającej obowiązkowi zgłoszenia indywidualnego (komunikat w sprawie pomocy na zatrudnienie, Dz.U. C 188 z 11 sierpnia 2009 r.), te zasady należy zaktualizować w celu uwzględnienia obecnej sytuacji gospodarczej.

1.5. EKES podtrzymuje, że w przewidzianym przeglądzie ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych (GBER) należy utrzymać te dwie konkretne i odrębne kategorie pomocy, oraz podkreśla, że ważne jest przestrzeganie wyznaczonych wcześniej terminów aktualizacji ram regulacyjnych.

1.6. Komitet z zadowoleniem przyjmuje również zawartą w sprawozdaniu Enrica Letty dodatkową propozycję dostosowania obecnych ram prawnych w dziedzinie pomocy państwa, by ułatwić przedsiębiorstwom społecznym dostęp do kredytów oraz finansowania.

1.7. EKES odnotowuje, że ramy prawne dotyczące pomocy na rzecz usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) nie są właściwie wykorzystywane przez organy publiczne, które często nie korzystają z przyznanych im w Traktatach szerokich uprawnień dyskrejonalnych do uznawania określonej działalności za UOIG. EKES stwierdza, że te uprawnienia dyskrejonalne dotyczą szczególnie usług socjalnych i zdrowotnych zarówno z powodu pomocniczości wertykalnej i spójności społecznej, jak i z powodu braku szczególnych ograniczeń regulacyjnych, które występują np. w przypadku innych UOIG o większym znaczeniu gospodarczym, takich jak sektory sieciowe. Ponieważ niedofinansowanie usług społecznych świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym jest powszechne wśród państw członkowskich UE, należy promować znaczenie i przydatność art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie UOIG. Zamiast powszechnie stosować ogólne rozporządzenie w sprawie pomocy de minimis w dziedzinie usług społecznych świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, państwa członkowskie UE powinny przede wszystkim wykorzystywać art. 2 ust. 1 lit. c) decyzji w sprawie UOIG, o ile zakres tego przepisu na to pozwala.

1.8. Komitet z zadowoleniem przyjmuje opublikowane 18 lipca 2024 r. wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej 2024–2029, w których stwierdza się: „Zrewidujemy również nasze zasady pomocy państwa, aby umożliwić stosowanie środków wsparcia na rzecz mieszkalnictwa, zwłaszcza dla przystępnych cenowo mieszkań energooszczędnych i socjalnych”. Odnotowuje, że ramy pomocy państwa na usługi świadczone w interesie ogólnym mogą mieć decydujące znaczenie w tej dziedzinie również z uwagi na udział podmiotów gospodarki społecznej w pokonywaniu kryzysu mieszkaniowego, o czym świadczą dokonania spółdzielni mieszkaniowych, fundacji zajmujących się mieszkalnictwem, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i wielu organizacji charytatywnych.

1.9. EKES zauważa, że można by wprowadzić klauzule elastyczności, aby złagodzić stosowanie ram pomocy państwa w przypadku przyznawanego na szczeblu krajowym częściowo europejskiego, a częściowo krajowego finansowania, takiego jak Europejski Fundusz Społeczny (EFS) i Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR). Chociaż fundusze te reguluje obecnie w dużej mierze prawo unijne, to podlegają one ramom pomocy państwa ze względu na przysługujące organom krajowym uprawnienia dyskrejonalne do przydzielania środków. Tych zasad nie stosuje się natomiast do funduszy czysto europejskich, takich jak np. „Horyzont Europa”, którymi zarządza się na szczeblu UE bez interwencji państwa.

1.10. Ponadto EKES wzywa Komisję Europejską do dalszego zaangażowania w realizację planu działania na rzecz gospodarki społecznej, który został przyjęty wraz z planem działania z Liège (ang. *Liège Roadmap for Social Economy in the European Union*). Został on podpisany 12 lutego 2024 r. przez przedstawicieli dziewiętnastu rządów, a koordynację jego wdrażania powierzono jednemu z komisarzy w nowym kolegium.

2. Kontekst ogólny

2.1. Zgodnie z ostatnim sprawozdaniem Komisji *Study on benchmarking the socio-economic performance of the EU social economy* ponad 11 mln osób w 27 państwach członkowskich UE – czyli 6,3 % zatrudnionych – pracuje w podmiotach gospodarki społecznej. Spośród 4 mln podmiotów gospodarki społecznej 246 tys. ma formę przedsiębiorstwa i odpowiada na główne wyzwania w zakresie pomocy dla obywateli europejskich. Te podmioty obejmują szeroki zakres sektorów, takich jak usługi opieki społecznej i świadczenia zdrowotne, gospodarka o obiegu zamkniętym, zwalczanie ubóstwa, mieszkalnictwo socjalne, przeciwdziałanie marnotrawieniu żywności i partycypacyjna produkcja energii ze źródeł odnawialnych.

2.2. W propagowanym przez Komisję Europejską planie działania na rzecz gospodarki społecznej (COM(2021) 778 final) stwierdzono, że „Podmioty gospodarki społecznej nie zawsze mają łatwy dostęp do kapitału inwestycyjnego cierpliwych, długoterminowych inwestorów. Organy publiczne nie wykorzystują w pełni istniejących możliwości w zakresie ułatwiania przedsiębiorstwom społecznym dostępu do zamówień publicznych lub finansowania ani elastyczności wynikającej z obecnych unijnych zasad pomocy państwa”.

2.3. W tym samym dokumencie stwierdza się, że państwa członkowskie nie wykorzystują w pełni możliwości wynikających z ram pomocy państwa w sektorach UOIG ani też możliwości związanych z ogólnym rozporządzeniem w sprawie wyłączeń grupowych, co mogłoby prowadzić do przyznawania pomocy państwa zgodnej z rynkiem wewnętrznym.

2.4. W zaleceniu Rady w sprawie opracowania warunków ramowych gospodarki społecznej (2023/0179 (NLE)) stwierdza się, że „Organy publiczne często nie wykorzystują w pełni obecnego zakresu zasad pomocy państwa w celu wspierania gospodarki społecznej, w przypadku gdy sam rynek nie jest w stanie zapewnić zadowalającego dostępu do rynku pracy i włączenia społecznego, oraz ograniczają się do środków poniżej ogólnego progu *de minimis* i nie korzystają

z możliwości ustanowienia środków na podstawie rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych), takich jak pomoc regionalna, pomoc na finansowanie ryzyka oraz pomoc na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji”.

2.5. W niedawnym badaniu dotyczącym pomocy państwa w formie finansowania dla przedsiębiorstw społecznych oraz pomocy państwa w formie dopłat do wynagrodzeń na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji ⁽¹⁾ przeanalizowano stosowanie ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych (GBER) oraz jego wpływ na przedsiębiorstwa społeczne, które zatrudniają pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji w państwach członkowskich. Wyniki pokazują, że organy krajowe często stosują zasady alternatywne wobec GBER, powołując się na takie powody, jak brak wiedzy na temat europejskich ram pomocy państwa, złożoność GBER i inne trudności administracyjne.

3. Uwagi ogólne

3.1. W sprawozdaniu Maria Draghiego w sprawie przyszłości europejskiej konkurencyjności podkreślono związek między konkurencyjnością a europejskim modelem społecznym oraz przypomniano o wadze utrzymania europejskich systemów opieki społecznej i ochrony socjalnej. Dlatego w niniejszej opinii Komitet podkreśla wagę pogodzenia potrzeby silnego wsparcia publicznego dla podmiotów gospodarki społecznej, które często przejmują zadania pełnione wcześniej przez państwa narodowe, z europejskimi ramami pomocy państwa. W szczególności należy odpowiednio uwzględnić specyfikę rynku usług socjalnych i zdrowotnych, na którym działają podmioty gospodarki społecznej. Dlatego też EKES przypomina, że celem przedsiębiorstw społecznych nie jest maksymalizacja zysków, które mają być rozdzielone między inwestorów, lecz reinwestowanie zysków w działalność danego podmiotu bądź reinwestowanie z myślą o celach społecznych lub w interesie ogólnym.

3.2. Warto tu przypomnieć kluczowy wyrok z 8 września 2011 r. w sprawach połączonych od C-78/08 do C-80/08 przeciwko Paint Graphos, w którym Trybunał Sprawiedliwości wypowiedział się w sprawie systemu podatkowego umożliwiającego zwolnienie spółdzielni z podatku dochodowego dla osób prawnych, gdyż właśnie ze względu na swoją specyfikę spółdzielnie nie znajdują się w takiej samej sytuacji jak spółki komercyjne. Fakt, że uznano zgodność z prawem specjalnego systemu opodatkowania w związku ze specyfiką danego podmiotu, powinien zachęcić współprawodawców do przyjęcia takiego samego podejścia politycznego do różnych podmiotów gospodarki społecznej.

3.3. Choć EKES przyjmuje z dużym zadowoleniem niedawne podniesienie pułapu *de minimis* w okresie trzech lat do 300 tys. EUR w zwykłym sektorze oraz do 750 tys. EUR w sektorze UOIG, to zauważa, że na podstawie unijnych zasad pomocy państwa pomocy *de minimis* nie można uznać za wystarczającą podstawę prawną do przyznawania pomocy publicznej podmiotom gospodarki społecznej w dziedzinie społecznej, socjalnej i zdrowotnej ⁽²⁾. Wiele organów administracji krajowej zamiast GBER, komunikatu w sprawie pomocy na zatrudnienie czy też ram prawnych w zakresie pomocy państwa w sektorze UOIG korzysta jednak głównie z przepisów *de minimis* ze względu na ich uproszczoną strukturę i łatwość stosowania, a także ze względu na brak znajomości ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych, choć obowiązuje ono od 2014 r.

3.4. Choć Komitet zdaje sobie sprawę, że nie można sporządzić z góry wykazu działalności o charakterze gospodarczym i niegospodarczym oraz że – w ostatecznym rozrachunku – realizację tej koncepcji należy oceniać w każdym konkretnym przypadku, to podkreśla, że działalność podmiotów gospodarki społecznej może mieć charakter solidarnościowy pozbawiony pierwiastka komercyjnego. Dotyczy to zarówno działalności struktur stowarzyszeniowych z udziałem wolontariuszy w kontekście non profit, jak i – w niektórych przypadkach – działalności podmiotów gospodarki społecznej, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych oraz fundacji. Należy je zatem rozpatrywać poza zakresem stosowania art. 107 TFUE.

3.5. EKES odnotowuje, że w sektorze usług społecznych, socjalnych i zdrowotnych po stronie popytu często nie ma mobilności transgranicznej i znaczenia transgranicznego lub są one niewielkie, gdyż te usługi te mają charakter wyłącznie lokalny i ograniczony przestrzennie. W niektórych przypadkach nie występuje nawet wewnętrzna mobilność między różnymi regionami w tym samym kraju, co dodatkowo unaocznia zdecydowanie lokalny charakter usług socjalnych i zdrowotnych.

3.6. Choć mobilność transgraniczna w sektorze usług społecznych, socjalnych i zdrowotnych może występować po stronie podaży, to EKES jest zdania, że organy krajowe powinny zapewnić niedyskryminacyjny dostęp do odpowiedniego systemu wsparcia finansowego dla usług społecznych, socjalnych i zdrowotnych, zgodnego z art. 107 TFUE. Ramy pomocy państwa nie mogą służyć za uzasadnienie dla zmniejszenia finansowania publicznego w sektorze o tak podstawowym znaczeniu dla spójności społecznej na szczeblu lokalnym.

⁽¹⁾ Study on State aid for access to finance for social enterprises and for the recruitment of disadvantaged workers in the form of wage subsidies.

⁽²⁾ Definicję usług społecznych i zdrowotnych można znaleźć w Planie działania na rzecz Europejskiego filaru praw socjalnych lub w ujęciu bardziej szczegółowym – w komunikacie w sprawie europejskiej strategii w dziedzinie opieki (COM(2022) 440 final).

3.7. Zgodnie z wolą polityczną wyrażoną w zaleceniu oraz w planie działania na rzecz gospodarki społecznej, w których wzywa się instytucje do uwolnienia potencjału podmiotów gospodarki społecznej, EKES stwierdza, że zasady pomocy państwa powinny uwzględniać szczególną misję i specyficzny charakter tych podmiotów. Trzeba im zapewnić warunki regulacyjne uwzględniające specyfikę gospodarki społecznej, w tym przede wszystkim statutowy obowiązek reinwestowania całości lub większości zysków i nadwyżek w realizację celów leżących w interesie ogólnym zgodnie z krajowymi ramami prawnymi oraz zaleceniem Rady.

4. W kierunku ram pomocy państwa zgodnych z celami gospodarki społecznej

4.1. Co się tyczy aspektu zgodności z rynkiem wewnętrznym, EKES uważa, że należy wzmocnić i uprościć zasady przyznawania pomocy na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji lub pracowników z niepełnosprawnościami, do których odnosi się sekcja 6 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych nr 651/2014, oraz że należy zaktualizować komunikat w sprawie pomocy na zatrudnienie w celu uwzględnienia obecnej sytuacji gospodarczej. W związku z tym Komisja mogłaby podjąć konkretne i szybkie kroki w celu dostosowania maksymalnych progów pomocy przyznawanej na działania na rzecz powrotu do aktywności zawodowej. Podkreśla ponadto potrzebę zachowania tych dwóch konkretnych i odrębnych kategorii pomocy oraz znaczenie dotrzymania uprzednio wyznaczonych terminów aktualizacji GBER.

4.2. Komitet zdecydowanie popiera zawartą w sprawozdaniu Enrica Letty dotyczącym rynku wewnętrznego sugestię, że przepisy te należy poddać ponownej ocenie i udoskonalić (*Much More than a Market*, s. 106).

4.3. Komitet z zadowoleniem przyjmuje zawartą również w sprawozdaniu Enrica Letty propozycję dostosowania obecnych ram prawnych w dziedzinie pomocy państwa, by ułatwić przedsiębiorstwom społecznym dostęp do kredytów oraz finansowania.

4.4. EKES uważa, że należy wyraźnie uwzględnić podmioty gospodarki społecznej w ramach ewentualnego przeglądu ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych (UE) nr 651/2014, w którym określono specjalne warunki przyznawania „pomocy zgodnej z rynkiem wewnętrznym” bez uprzedniej zgody Komisji. Jak zasugerowano również w sprawozdaniu Enrica Letty, wymagałoby to zatem zawarcia w GBER normatywnej definicji „podmiotów gospodarki społecznej”. W wielu sytuacjach działalność podmiotów gospodarki społecznej nie narusza unijnych reguł konkurencji regulujących rynki właśnie dlatego, że reprezentuje model, który nie dąży do maksymalizacji zysków, lecz do reinwestowania ich w celu osiągnięcia celów społecznych lub środowiskowych opartych na solidarności.

4.5. Komitet odnotowuje ponadto, że jeśli chodzi o inwestycje potrzebne w sektorze usług socjalnych i zdrowotnych, organy krajowe nie korzystają wystarczająco z art. 56 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych nr 651/2014 dotyczącego pomocy inwestycyjnej na infrastrukturę lokalną. Tymczasem artykuł ten może w wielu przypadkach stanowić odpowiednią podstawę prawną do zapewnienia zgodności, stwarzającą większe możliwości niż przepisy *de minimis*.

4.6. EKES zauważa również, że w sektorze usług socjalnych i zdrowotnych organy publiczne nie korzystają odpowiednio z ram prawnych dotyczących pomocy przeznaczonej na usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Właściwe organy publiczne często wcale nie korzystają z szerokich uprawnień dyskrecyjnych, które przyznano im w Traktatach, do uznawania określonej działalności za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. EKES stwierdza, że te uprawnienia dyskrecyjne dotyczą szczególnie usług socjalnych i zdrowotnych zarówno z powodu pomocniczości wertykalnej i spójności społecznej, jak i z powodu braku szczególnych ograniczeń regulacyjnych, które występują np. w przypadku innych UOIG o większym znaczeniu gospodarczym, takich jak sektory sieciowe.

4.7. Komitet zauważa, że w art. 2 lit. c) decyzji nr 21/2012 stwierdzono, że określone rekompensaty za wykonywanie UOIG są zgodne z rynkiem wewnętrznym, lecz nie przewiduje się górnego limitu „rekompensaty za wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zaspokajających potrzeby społeczne w zakresie opieki zdrowotnej i opieki długoterminowej, opieki nad dziećmi, dostępu do i reintegracji na rynku pracy, mieszkalnictwa socjalnego, opieki nad słabszymi grupami społecznymi oraz włączenia społecznego tych grup”. W związku z tym wzywa organy krajowe do szerszego korzystania z tych przepisów.

4.8. Komitet zgadza się ze stwierdzeniem, że w sektorze usług socjalnych i zdrowotnych od dłuższego czasu widać wyraźną linię podziału między negatywnym postrzeganiem przepisów dotyczących UOIG jako odstępstwa od konkurencji UE a ich nową pozytywną interpretacją jako wyrazu praw obywateli (Fiedziuk, *SGEI and the Treaty of Lisbon: Opening Door to a Whole New Approach or Maintaining the Status Quo*, *European Law Review*, 2011, s. 229).

4.9. Organy krajowe często mają trudności ze stosowaniem przepisów dotyczących UOIG pod względem technicznym i administracyjnym, zwłaszcza jeśli chodzi o opracowanie konkretnych aktów powierzenia lub o zdolność zastosowania w praktyce złożonych koncepcji prawnych takich jak „rozsądny zysk”. Wynika to z faktu, że obciążenia związane z biurokracją i przestrzeganiem przepisów nałożone na sektory sieciowe o silnej strukturze komercyjnej są przenoszone również na inny sektor: usług socjalnych i zdrowotnych, co „może stać się problematyczne w przypadku usług o charakterze czysto socjalnym świadczonych przede wszystkim na lokalną skalę” (Merola, 2012, ESTLQ, nr 2/2012, s. 29).

4.10. Dlatego Komitet apeluje o specjalne inwestycje na szczeblu krajowym i europejskim, by szkolić pracowników administracji krajowej w zakresie możliwości, jakie oferują przepisy dotyczące UOIG, a zwłaszcza usług socjalnych i zdrowotnych, i opowiada się za gromadzeniem dobrych praktyk oraz doświadczeń krajowych, które należy udostępnić jako wzorcowe przykłady.

4.11. W tej kwestii podkreśla duże korzyści praktyczne, które przyniósł w przeszłości opublikowany w 2013 r. *Przewodnik dotyczący stosowania przepisów prawa Unii Europejskiej z zakresu pomocy państwa, zamówień publicznych i rynku wewnętrznego do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, zwłaszcza usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym* (SWD(2013) 53 final/2) i opowiada się za jego aktualizacją po ponad 10 latach od jego pierwszej publikacji.

4.12. Komitet z zadowoleniem przyjmuje wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej 2024–2029, w których stwierdza się: „Zrewidujemy również nasze zasady pomocy państwa, aby umożliwić stosowanie środków wsparcia na rzecz mieszkalnictwa, zwłaszcza dla przystępnych cenowo mieszkań energooszczędnych i socjalnych”. Odnotowuje, że ramy pomocy państwa na usługi świadczone w interesie ogólnym mogą mieć decydujące znaczenie w tej dziedzinie również z uwagi na udział podmiotów gospodarki społecznej w pokonywaniu kryzysu mieszkaniowego, o czym świadczą dokonania spółdzielni mieszkaniowych, fundacji zajmujących się mieszkalnictwem, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i wielu organizacji charytatywnych.

4.13. Wreszcie EKES zauważa, że można by wprowadzić klauzule elastyczności, aby złagodzić stosowanie ram pomocy państwa w przypadku takiego finansowania jak fundusze EFS i EFRR, które – choć są obecnie w dużej mierze regulowane przez prawo UE – podlegają ramom pomocy państwa ze względu na uprawnienia dyskrecjonalne należące wciąż do organów krajowych. Tych zasad nie stosuje się natomiast do funduszy czysto europejskich, którymi zarządza się na szczeblu UE bez interwencji państwa.

4.14. Przedstawiciele dziewiętnastu rządów pod auspicjami prezydencji belgijskiej podpisali 12 lutego 2024 r. plan działania z Liège (ang. *Liège Roadmap for Social Economy in the European Union*), w którym zaproponowano 25 szczegółowych zobowiązań dotyczących realizacji planu działania na rzecz gospodarki społecznej. EKES ma nadzieję, że nowa Komisja uwzględni te postanowienia podczas realizacji swojego mandatu.

Bruksela, dnia 22 stycznia 2025 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Oliver RÖPKE